

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.849/2015/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Siket István ügyvéd által képviselt felperesnek - az OBH Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztály által képviselt alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2015. július hó 22. napján kelt 5.P.20.204/2015/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (százezer) Ft-ot.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 294 000 (kétszázkilencvennégyezer) Ft-ra leszállítja azzal, hogy az ezt meghaladó 6000 (hatezer) Ft kereseti illeték az állam terhén marad.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A feljegyzett 400 000 (négy százezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A felperes és a perben nem álló **(személy neve)** 50-50 %-os mértékű üzletrésztulajdonnal rendelkezett az **(Á.)** Kft.-ben. A társaság a 2004. október 7. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a **(település neve, ingatlan címe)**. szám alatti ingatlant 14 500 000 Ft vételárért, amelyből 7 500 000 Ft-ot a kft. tagjai biztosítottak tagi kölcsön formájában. A cég a 2005. május 21-én tartott taggyűlésen a 4/2005. számú határozatával a felperes, az 5/2005. számú határozatával pedig **(személy neve)** javára 10 évre szóló használati jogot biztosított a tagi kölcsön ellentételezéseként, a használati jog azonban az ingatlan-nyilvántartásba nem került bejegyzésre. Utóbb a kft. ellen felszámolási eljárás indult, amelynek során a felszámoló és **(személy neve)** 2007. november 22. napján bérleti szerződést kötöttek az ingatlanra. Ebben rögzítették, hogy **(személy neve)** mint bérelő a bérleményt élettársával (jelen per felperesével) és annak nagykorú gyermekével együtt jogosult használni. A bérelő a bérleti díj fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felszámoló a bérleti szerződést felmondta, majd pert indított **(személy neve)-val** szemben az ingatlant kiürítése iránt. A Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság - a Csongrád Megyei Bíróság 1.Pf.22.661/2010/10. számú ítéletével helybenhagyott - 8.P.20.083/2010/8. számú ítéletével kötelezte **(személy nevé-t)** az ingatlan kiürítésére és birtokba adására. A jogerős ítéletet a Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság a Pf.VIII.20.680/2011/8.számú ítéletével hatályában fenntartotta.

A felperes utóbb kérte az ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada vonatkozásában tulajdonjoga megállapítását,

keresetét a alperes neve a 13.P.20.502/2011/23. számú ítéletével elutasította, e döntést a Szegedi Ítéltábla a Pf.II.20.484/2012/3. számú ítéletével helybenhagyta, a jogerős ítéletet a Kúria a Gf.VIII.30.045/2013/10. számú ítéletével hatályában fenntartotta.

(személy neve) ellen az ingatlan kiürítése tárgyában végrehajtási eljárás indult, amely **(végrehajtó neve)** önálló bírósági végrehajtó előtt 0074.V.393/2011. számon volt folyamatban. **(személy neve)** 2012. júliusában elhagyta az ingatlant, a felperes azonban azt továbbra is birtokban tartotta. A felperes 2012. augusztus 16-án felvette a kapcsolatot **(végrehajtó neve)** önálló bírósági végrehajtóval, aki a 2012. augusztus 22-én tartott helyszíni cselekmény során jegyzőkönyvben rögzítette a felperes birtoklásának tényét.

Ezt követően a végrehajtó 2013. március 18. napján betérjesztette a végrehajtási ügy iratait a **(település neve)-i** Járásbírósághoz a végrehajtás további módjának meghatározása végett előadva, hogy az ingatlan végrehajtást kérő részére történő birtokba adása nem történt meg. A **(település neve)-i** Járásbíróság a 2013. április 4. napján kelt 0604-1.Vh.176/2012/5. számú végzésével elrendelte az ingatlan birtokba adásának rendőrség közreműködésével történő fogatosítását. Határozatának indokolásában rámutatott, hogy az ingatlant birtokban tartó felperes és gyermeke nem önálló jogcímen laknak a lakásban, így a **(személy neve)** ellen indult végrehajtási eljárás hatálya rájuk is kiterjed. A járásbíróság ezt a határozatát a felperesnek nem kézbesítette, az abban foglaltakról a felperes **(személy nevé-t)**ől szerzett tudomást 2013. május 23. napján. Ezt követően, 2013. május 23-án az eljárás szabálytalansága elleni, majd 2013. május 24-én végrehajtási kifogást nyújtott be a **(település neve)-i** Járásbíróságra., a járásbíróság azonban úgy tájékoztatta a végrehajtót, hogy ez az ingatlan kiürítése fogatosításának nem akadály, ezért a végrehajtó 2013. május 29-én a lakás kiürítését a rendőrség közreműködésével fogatosította. Utóbb a járásbíróság a felperes 54., majd 72. és 74. sorszám alatt benyújtott kifogásait érdemi vizsgálat nélkül elutasította arra hivatkozással, hogy a felperes, mint egyéb érdekelt, végrehajtási kifogást nem terjeszthet elő. A felperes fellebbezése alapján eljár alperes neve a 2013. szeptember 19. napján kelt 1.Pkf.21.543/2013/1. számú végzésével az elsőfokú bíróság fenti határozatát hatályon kívül helyezte és a felperes végrehajtási kifogásainak, illetve egyéb beadványainak érdemi elintézésére utasította az elsőfokú bíróságot. A megismételt eljárásban a **(település neve)-i** Járásbíróság a 0604-4.Vh.176/2012/107. számú végzésével a felperesnek az ingatlan kiürítésére irányuló végrehajtói intézkedést sérelmező végrehajtási kifogását érdemben elutasította. Határozatát a alperes neve a 2.Pkf.20.353/2014/1. számú végzésével kizárólag a perköltség körében változtatta meg, egyebekben azt helybenhagyta. Végzése indokolásában kiemelte, a Legfelsőbb Bíróság PK. 292. sz. állásfoglalásának tartalmából következően a lakás kiürítésének kötelezettsége magában foglalja a kötelezett jogán a lakásban lakó személyek távozásának kötelezettségét is, s miután a felperesnek az ingatlan használatára önálló jogcíme nem volt, ezért köteles volt az ingatlan elhagyására.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított személyiségi jogait, így a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogát, továbbá az 1959-es Ptk. 82. §-ában rögzített magánlakáshoz való jogát. A jogsértés jogkövetkezményeként az alperest összesen 5 000 000 Ft kártérítés megfizetésére kérte kötelezni azzal, hogy követelése a 2013. május 29-től 2015. május 25. napjáig terjedő időszakra járó havi 31 250 Ft, összesen 750 000 Ft használati díjból, 750 000 Ft általános kártérítésből és 3 500 000 Ft nem vagyoni kártérítésből tevődik össze. Álláspontja szerint az **(Á.)** Kft. a 4/2005. számú határozatával az ingatlanra használati jogot biztosított számára. Kifejtette, a közöttük létrejött megállapodás tartalmát illetően egy határozott idejű, 10 évre szóló bérleti szerződés, amely alapján az általa nyújtott tagi kölcsönt a fenti időtartam alatt „lelakhatta”, így az ingatlan használatára önálló jogcímmel rendelkezett. Érvelése szerint a felszámoló a határozott időre szóló szerződést nem mondhatta fel, a használati jogot alapító taggyűlési határozatot pedig a bíróság előtt nem támadta

meg. Kiemelte, a maga részéről a **(személy neve)** és a kft. közötti bérleti szerződés megkötésében nem vett részt, **(személy neve)** nem volt a képviselője, és nem tartozik felelősséggel az élettársa által kötött szerződésből eredő kötelezettségeikért. Előadta, a tisztességes eljáráshoz való joga azáltal sérült, hogy részére, mint egyéb érdekelt részére a végrehajtási eljárása során nem kézbesítették azokat a határozatokat, amelyek rá vonatkoztak, köztük azt, amelyben az általa önálló jogcímen használt ingatlan karhatalommal való kiürítéséről rendelkezett a bíróság. Sérelmezte, hogy e döntéssel szemben az eljáró bíróság nem biztosított jogorvoslati lehetőséget számára, továbbá hogy az általa előterjesztett végrehajtási kifogás érdemi vizsgálata nélkül került sor a lakás kiürítésének foganatosítására.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a felperesnek nem volt önálló jogcíme az ingatlan használatára, azt sem használati jog, sem tulajdonjog alapján nem tarthatta birtokban, az ingatlant kizárólag a **(személy neve)** által kötött bérleti szerződés 7. pontjában foglaltak alapján használhatta. E bérleti szerződés felmondás folytán megszűnt, így a PK. 292. sz. állásfoglaláshoz fűzött magyarázatból következően neki és nagykorú gyermekének, mint a kötelezett jogán a lakásban lakó családtagoknak kötelessége volt az ingatlan kiürítése, ingóságai elvitele, a kötelezettel szemben folytatott végrehajtási eljárás ugyanis a felperesre anélkül is kiterjedt, hogy vele szemben az ingatlan elhagyására kötelező határozat született volna. Álláspontja szerint a felperes által benyújtott végrehajtási kifogások megfelelően elbírálásra kerültek, a felperes személyiségi jogai nem sérültek, így őt kár nem érte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak az állami adóhatóság felhívására 300 000 Ft eljárási illetéket. Határozatának indokolásában az alperes érdemi védekezésében felhozottakat elfogadva kifejtette, a taggyűlési határozattal a felperes részére biztosított használati jog az ingatlan-nyilvántartásba nem került bejegyzésre, emiatt az érvényesen nem jött létre, ezért a felperesnek az ingatlan használatára önálló jogcíme nem volt, használati jogosultsága a **(személy neve)-val** kötött bérleti szerződésen alapult, s miután azt a felszámoló felmondta, **(személy neve)-val** együtt a felperesnek is távoznia kellett az ingatlanból. Erre tekintettel szükségtelen volt a felperessel szemben marasztaló határozat meghozatala, illetve önálló végrehajtási eljárás elrendelése. Rámutatott, a felperes magánlakáshoz való joga nem sérült, mivel az ingatlan használatára való jogosultsága a bérleti szerződés felmondásával egyidejűleg megszűnt, jogellenesség hiányában pedig a felperes tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme sem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása, a keresetének helyt adó döntés meghozatala iránt. Változatlanul fenntartotta álláspontját, hogy az ingatlan használatára önálló jogcíme volt, az **(Á.)** Kft. által hozott határozat alapján 10 évre szóló használati joggal rendelkezett, az ingatlanban nem **(személy neve)** hozzátartozójaként lakott, a bérleti szerződés hatálya rá nem terjedt ki, s miután a szerződésnek nem alanya, abból eredően kötelezettségek sem terhelhették. Álláspontja szerint ingatlanhasználatának jogcíme a határozott idejű lakásbérlet szabályai szerint bírálendő el. Kifejtette, az alperes eljárása nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének, megismételte a keresetében ezzel összefüggésben kifejtett indokait. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a fentiekre nem adott számot, azaz indokolási kötelezettségének megfelelően nem tett eleget. Kiemelte, jelen esetben a kártérítés Ptk. 349. § és 339. §-ában írt általános és speciális feltételei egyaránt teljesültek, ezért a kereset elutasításának nem volt helye.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Megismételte álláspontját, nevezetesen, hogy a felperesnek az ingatlan használatára önálló jogcíme nem volt, a

taggyűlési határozat meghozatalával arra csupán kötelmi igénye keletkezett, s miután a Ptk. 158. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére használati joga az ingatlan-nyilvántartásba nem került bejegyzésre, az érvényesen létre sem jött. Tévesnek ítélte azt a felperesi álláspontot is, miszerint közte és a kft. között határozott idejű bérleti szerződés jött létre, a 4/2005. számú taggyűlési határozat ennek nem feleltethető meg. Utalt arra, az 1993. évi LXXVIII. tv. 2. § (5) bekezdésében foglaltak szerint a lakásbérleti szerződést írásba kell foglalni, írásbeli megállapodásra azonban nem került sor a felperes és a kft. között.

A fellebbezés kisebb **részben alapos.**

A felperes fellebbezésében - keresetével azonos módon - arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette egyfelől a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogát, másfelől az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 82. §-ában védett magánlakáshoz való jogát, amelyre figyelemmel a Ptk. 348-349. és 345 §-a alapján tartott igényt az alperes kártérítési felelősségének megállapítására, a keresetében megjelölt összegű kártérítés megfizetésére. Mindvégig azt részletezte kereseti kérelmében, hogy az alperes mely magatartása, illetve mulasztása miatt sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő joga, e tekintetben igénye jogalapjaként a Ptk. 349. §-ára hivatkozott. A tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmére hivatkozással azonban a fél nem a Ptk. 349. §-a, hanem a Pp. - jelen jogvita elbírálása szempontjából irányadó, a per tárgyát képező alperesi magatartás időpontjában hatályos - 2. § (3) bekezdése alapján tarthat igényt méltányos elégtételt biztosító kártérítésre. A Pp. 3. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez kötve van. A kereseti kérelemhez kötöttség azonban nem jelent egyben jogcímhez kötöttséget is. A bíróság feladata a kereseti kérelem alapjául szolgáló jogviszony elbírálása, a döntést nem akadályozhatja, ha a fél a jogcímet nem, vagy tévesen jelölte meg a tényalap azonossága esetén (eBDT2013.2866, eBDT2008.1823., EBH2004.1143.) Ha a fél a keresete alapjául szolgáló tényekkel összhangban nem álló jogi minősítést alkalmaz, a bíróságnak a kereset tartalmának megállapítása és a jogvita érdemi eldöntése során az előadott tényekből kell kiindulnia. A fél által hivatkozott téves jogi minősítés, a követelés jogcímének hiányos, vagy helytelen megjelölése a bíróságot nem köti. A felhozott és bizonyított tényekre a jogszabályt a bíróságnak kell alkalmaznia (BDT2007.1580.). A perbeli esetben a felperes a követelése alapját képező jogcímhez téves jogszabályt rendelt, a jogszabály téves megjelölése azonban - a kifejtettek szerint - nem akadályozza annak, hogy a bíróság a keresetet annak valós tartalma szerint bírálja el, ezért az ítéletábla elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő joga sérült-e.

A Pp. 2. §-ában rögzített, a feleknek a jogviták bírósági eljárásban történő elbírálásához való joga az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésén alapul, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a „tisztességes eljárás” követelménye magában foglalja a bírósággal és az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat (pld. igazságos tárgyalás) és egyben biztosítja az Alaptörvényben írt eljárási garanciák teljesülését is. A tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére épp úgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan”, vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes” (6/1998. (III.11.) AB határozat). A tisztességes eljáráshoz való jog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a jogok bíróság, vagy más hatóság előtti érvényesítése olyan eljárásban történjék, amely biztosítékot jelent a törvényes és elfogulatlan döntésre. Ezt a biztosítékot az Alaptörvényben, a bírósági szervezeti törvényben és az eljárási törvényekben, köztük a Polgári perrendtartásban rögzített eljárási alapelvek, mind pld. a bíróság előtti egyenlőség, a bírói függetlenség, a fegyveregyenlőség, a nyilvánosság elve, a jogorvoslathoz való jog - érvényesülése

jelenti, fogalmába beletartozik többek között az esélyegyenlőség biztosítása a felek részére, valamint a jog a törvényesen felállított független és pártatlan bírósághoz, az ügyek ésszerű időn belüli elbírálásához, a tárgyalás igazságosságához (Kiss Daisy: Fair eljárás - ELTE 5. Kiadó). A tisztességes eljárás ugyanakkor nem jelent garanciát az anyagi igazságon alapuló döntésre. A „tárgyalás igazságossága” csupán az objektív igazság érvényre juttatásához szükséges, és az esetek többségében arra alkalmas eljárásra ad jogot, azt azonban nem garantálja, hogy az eljárás eredménye minden esetben helyes lesz (9/1992. (I.30.) AB határozat). A döntés „igazságtalansága”, azaz a jogszabályok téves alkalmazásán alapuló bírói hiba jogorvoslat útján küszöbölhető ki.

A felperes a tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét abban látta megvalósulni, hogy a bíróság a végrehajtási eljárás során nem tekintette őt egyéb érdekeltnek, ezáltal nem kézbesítette részére a karhatalom igénybevételevel foganatosítandó kiürítésről rendelkező határozatot, e határozattal szemben nem biztosított részére jogorvoslati lehetőséget, és végrehajtási kifogásának elbírálása nélkül hajtotta végre az ingatlan kiürítését. Az ítélet tábla osztja a felperesnek azt az álláspontját, hogy a fenti mulasztások következtében a perbeli végrehajtási eljárás során sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga. A rendelkezésre álló peradatok alapján ugyanis tényként rögzíthető, hogy a végrehajtási eljárás kötelezettje már 2012. júliusában elhagyta a perbeli ingatlant, onnan elköltözött, ennek tényét a felperes röviddel ezt követően a végrehajtónak bejelentette, ezt a végrehajtó a 2012. augusztus 22. napján tartott helyszíni cselekmény során az általa felvett jegyzőkönyvben rögzítette. Az ingatlan kiürítésének karhatalommal történő foganatosítása elrendelését megelőzően a végrehajtó a végrehajtási iratokat beterjesztette a végrehajtást foganatosító **(település neve)-i** Járásbírósághoz, így döntése meghozatalakor a járásbíróságnak tudomása volt arról, hogy a felperes életvitelszerűen bent lakik a kiürítendő lakásban. Nem vitatható, hogy az eljáró bíróság a lakás kiürítése tárgyában folyó végrehajtási eljárásban a kiürítés karhatalommal való foganatosítását elrendelő végzést a felperes részére nem kézbesítette, annak ellenére, hogy a felperes az ingatlant ténylegesen, az alperes által is tudottan birtokban tartotta, így egyéb érdekeltként megalapozottan tarthatott igényt a végrehajtási eljárás során keletkezett iratok megismerésére és jogosult lett volna az általa sérelmes intézkedéssel, mulasztással, illetve határozattal szembeni jogorvoslat előterjesztésére. Tény az is, hogy a felperes által 2013. május 24. napján benyújtott végrehajtási kifogás érdemi elbírálására csak a lakás kiürítésének foganatosítását követően, a 0604-4.Vh.176/2012/107. sz. végzéssel került sor. A járásbíróság ezekkel a mulasztásaival megfosztotta a felperest attól, hogy az elrendelt kényszerintézkedéssel szemben annak foganatosítását megelőzően élni tudjon a jogorvoslat lehetőségével, és ezzel megsértette a tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. Erre figyelemmel a felperes a Pp. 2. § (3) bekezdésében foglaltakra alapítottan megalapozottan tarthat igényt méltányos elégtételt biztosító kártérítésre, amelynek összegét az ítélet tábla - mérlegeléssel - 100 000 Ft-ban ítélte megállapíthatónak. A kártérítés összegének meghatározása során figyelemmel volt egyfelől arra a körülményre, hogy a karhatalommal való kiköltöztetést elrendelő végzés másodfokú bíróság általi felülbírálatára, és ennek keretében jogszerűségének vizsgálatára nem kerülhetett sor, másfelől értékelte azt a tényt is, hogy utóbb az eljáró bíróság a felperes, mint egyéb érdekelt végrehajtási kifogását érdemben elbírálvá azt alaptalannak találta, így a kiürítés foganatosítása akkor sem lett volna elkerülhető, ha a felperes eljárási jogai nem szenvednek sérelmet.

A felperes keresetében kérte a magánlakáshoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását is - a fentiekben túlmenően - arra hivatkozással, hogy a perbeli ingatlan birtoklására önálló jogcímmel rendelkezett, így ő marasztaló ítélet hiányában a lakás elhagyására nem volt kötelezhető. Az alperes kártérítési felelősségét e tekintetben a Ptk. 339. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésében foglaltakra alapította.

A bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására a Ptk. 349. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 349. § (1) bekezdésében írt speciális és a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti

általános feltételek együttes megvalósulása esetén kerülhet sor (BH1998.534.I.). Ennek megfelelően a közigazgatási (bíróági) jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette (BH1996.469.), továbbá ha bizonyított a károkozó jogellenes magatartása, a kár bekövetkezte, e kettő közötti okozati összefüggés, és a károkozó nem tudja bizonyítani, hogy magatartása nem volt felróható.

Annak megítélése során, hogy a fél által károkozó magatartásként megjelölt bírósági intézkedés vagy mulasztás jogellenessége és felróhatósága megállapítható-e, lényeges kiindulópont egyrészt, hogy a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására irányuló per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős határozat felülvizsgálatára (BDT2006. 1496.), másrészt, hogy a jogalkalmazó szerv felelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg (eBDT.2008.1817., eBDT2004. 1028., BH2013. 243.). Jelen esetben jogerős bírósági döntés született arról, hogy az alperes nem önálló jogcímen tartózkodott a perbeli ingatlanban az onnan történt kiköltöztetésekor. Ennek a döntésnek a megalapozottsága, jogszerűsége jelen perben kizárólag annyiban vizsgálható, megállapítható-e egyértelmű, vitathatatlan, kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba. Tény, hogy a felperes javára lakáshasználati jog nem került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba, bérleti szerződést nem kötött sem a kft.-vel, sem a felszámolóval, tulajdoni igénye pedig elutasításra került, így nem állapítható meg, hogy egyértelműen, vitathatatlanul rendelkezett önálló lakáshasználati jogcímmel, következésképpen az sem, hogy az alperes a felperes által sérelmezett döntése meghozatalakor a kártérítési felelősségét megalapozó jogalkalmazási hibát vétett volna. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperes magánlakáshoz fűződő joga megsértésére alapított kártérítési igényét.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti részbeni megváltoztatására tekintettel némiképp módosult a peres felek pernyertességének aránya, ezért az ítéletábla ennek megfelelően leszállította a felperes által viselendő elsőfokú eljárási illeték összegét, és módosította az állam terhén maradó illeték mértékét is.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezési eljárás során a felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, az alperest pedig személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

A másodfokú eljárásban is nagyobb részt pernyertes alperesnek a fellebbezési eljárás során igazolt költsége nem merült fel - útiköltség igénye a tárgyaláson való megjelenés hiányában nem keletkezhetett - ezért e vonatkozásban az ítéletábla a döntéshozatalt mellőzte.

Szeged, 2016. január 6.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró

